

ka, et sa oma uusi riideid õra ei määri." Tark inimene mõistab, misjuguut uut riuet tädi mõistes.

"Rob, olgu peale! Teereis algas õige mõnulost. Õja oli juba teisel päeval mõisa vilnawadi soju toonud ning sõitis nüüd ees duewäravast välja. Mats viljatoormaga taga järel. Tee peal sainvad nad mitme teise lillavoorimehega kostu ning oli siis piisut aja pärast nõndanimetajad vilnawoor valmis, mis fui föös linna poole wenis.

Wana lauf mära oli sedu hästi loetu jaanud, ja läis selle tööni õige hoopjaoste oma loormaga teiste foormate vahel. Matsil polnud waja teda nõõtadagi. Viimede lõrisid olid juba tee lõrwa maha jäenud. Mõne ees oli puksamiseks linni peetud, mõne ees ta mitte, neid oli liiga sagedasid sell ajal tee üäres leido, fui et lõikide ees oleks märsnud loome puhata. Oli ju wetsia kõmekümmend õra läibud, õõ lippus peale, oga Matsi isa nõnni mõõda mindi sihti veel edasi, fest tema üles, et siis õige mõnulom olla õõmajale jääda, luit ju teised teeühed edasi hallowad minema. Ulikat siis ta lunni kuske lauluni ja veel üts peale seda, enne luit ühe juure lõtju juure jõuti ja õõmajale jäeti. Siin polnud seekord palju teelisi õõsjeid ning les oliwad, need rasendastivad juba hõbuseid etie edasträndamiseks.

Rui föök toimetujed ja taslitujed hõbude ja foormate juures oliwad õra tehtud, asuti lõrisi oma leba eest hõlit kandma. Õga mees wõllis aset, lus jubius ja lus telligil õige mõnulam näis olema. Mats kubis ühe litja pingi jarnase leoma peale obju läbedalle, teretele meestele oleks see ase natuke lühise olnud, oga Matsile oli ta õige paras. Kune ja puuhalu pani ta pea alla, ja fui õhtu jõöt oli mõetud, jai ta fa mugama nagu väsinud inimene lunagi.

Magamise ajal sundis tema asemega mõni piisule muudatus, millest ta oga täiesie aru ei jaanud, los jee unes wõi ilmsi oli. Esmalt ta nagu wajus ferraga mõda seino, siis oli tal uisjuguune tundmine, nagu oleks midagi hingelust ta all, kes aega mõõda rasalusest tahab välja poole peajeda. Liikuv ots peatis siis ta ta alt ning jai ta lõrwa piluti rahule, nõnda et tal nüüd ühel pool sein, teisel pool see

tundmata ots oli ning olla, märkas ta, fai ta õige pebme ja sooja aseme. Pea seisus nüüd magojal riinaga koos full liialt sõrges ja mees näis föveras olema fui foera leiwatükk, aga sellega fai lissi toime. Mats oli liiga unine, fui et ta ennast oleks hafanud põõrama ja õigemaks fiku-tama. Kesk teab fui laua ta nii wõis maganud olla, seal torfob hele tühndlatule walguus ta silma ning silmi läbti lüüs näeb ta ühe õige turja silmaga naise oma aseme ees.

"Oh sina meeletu, oh sina peletu!" Reed sõnad idlawad fui Karja Rodise pasuna heal ta lõron; see polnud siis mitte enam unes, vaid täieste ilmsi. Palju aega polnud Matsil silmi selitada, fest ferraga tömbas naene wõera imelise naabri ta lõrwest, mis iffa meri pisut ta oll oli olnud, ning nüüd tundis Mats luda ferraga ühe pehme olu siiste wajus ja lehf mis talle ninasse torfas üles temale, et ta lõrfinase leirvalunas on. Wõeras liikuv ots polnud muud midagi fui luna kaas. Matsil naise heiedat hünd-mist: "Siga, sa magad mu leiva künas!" poleks enam wajagi olnud, Mats teadis ju muidugi, et ta seal sees oli. Nutiu fargos ta välja, aga — oh neid tädi lõlaseid välla! Uu, uu, uu! — Blits, plaks! esiteks palja lätega, siis taigna päätsadego, viimats luna laanega jadas Matsile mõõda peod ja mõõda — les teab lubu. Sajatamise sõnu, mürka lära lõris täis. Sedä viletust waeze Matsile! Õja ta veel viimats poist lassal! Ei aita muud fui üle pea kaela õue! — Siin oli palju lõhtrimit ja publastamist, enne fui Mats jälle wõbegi inimese näitiseid sai, nii wágz oli lõrfinaine ta leiwataignoga õra märsinud. See esimene õõmaja polnud siis midagi wäärt ja Mats tõnas õue, fui ferri jälle lõrfinase sajatamise alt lähiti sai. Õma meestte naeru pidi ta muidugi õige tee kannatama. Teiselt õõts jäedi Tondi trahterisse Tallinna läbedalle õösel, siin ei jubunud Matsile midagi õnnetust ja ta oti sellenyäast õige rõõmus, fui homiku silt ilusti teele wõis minna ja läbi pimedä juba Tallinna tornid nagu tondisegud paistma hõllastiwad. Viimawoor joudis viimati laagna mäe peale; mõned püüawad seda mäge ta laagna mäels, aga nob üks täis